

У БЕОГРАДУ ОДРЖАНА МЕЂУНАРОДНА НАУЧНА „НА ИЗВОРИШТУ КУЛТУРЕ И НАУКЕ“

Фото: Александар Драгулиновић

Песме посвећене заласку Сунца

„Све је Коло“ - коло у Кнез Михаиловој улици

Међународна научна конференција „На изворишту културе и науке“ одржана је у Београду од 21. до 23. септембра, са циљем да покаже и докаже настанак речи култура, и саме културе у Лепенском виру и Винчи, где су на основу овог генијално простог одређења, и у складу са њим, настале и неке основне науке. Првом дану рада Конференције присуствовао је и државни секретар у Министарству културе и информисања, господин Мирослав Тасић.

Међународна научна конференција отворена је у Сава центру, а настављена дан касније у Свечаној сали Ректората Београдског универзитета, по секцијама. Пропраћена је манифестацијама под називом „Све је коло“, у оквиру које су певане песме посвећене заласку Сунца уочи јесење равнодневице, док је у Кнез Михаиловој састављено највеће коло. Винчански урнанак одржан је на пристаништу Винча испод истоименог Археолошког налазишта.

У оквиру конференције одржана је изложба „Непрекидност уметности Лепенског вира и Винче“ у Галерији „Прогрес“, која је била изузетно посећена,

Историјска снага Винче и Лепенског вира

као и Округли сто „Прогони уметника и научника који су сликали, говорили и писали о древној словенској историји“. Сви реферати подељени су по секцијама, како би се лакше сагледала знања која су зачета у Лепенском виру и Винчи, али и да би се показала неопходност даљих мултидисциплинарних истраживања, без којих не само да нема даљег развоја науке, већ се не може схватити ни најстарија историја Словена, која је давно била приписана или Риму или грчкој култури.

Због ограниченог простора, Геополитика објављује сажетке неких научних радова, по свом избору.

У оквиру секције „Први трагови културе, агрокултуре и енологије и савремена примена“, мр Драгољуб П. Антић анализирао је проблем заснованости важећих „историјских истина“ о настанку прве европске цивилизације, и на основу бројних записа историчара из антике, средњег века и новије историје закључио да су најповољнији природни услови последњих четрдесет миленијума постојали на широком простору Хелмског полуострва, дела Мале Азије и у области Северног Црноморја. Ту је и настала прва европска цивилизација, а европски пра-народ је имао карактеристике које су се очувале највише код данашњих Срба и

Руса и осталих Словена, што потврђују и нове анализе генетичара. Холанђанин Павел Серафимов и Немачац Ђанкарло Томецоли подсетили су да је проф. Марио Алинеи у свом раду о теорији палеолитског континуитета негирао тврдњу о касном појављивању Словена у Европи као апсолутно апсурдну. Они си изнели тезу о сталном демографском расту и географској распрострањености Словена у Европи од палеолита, те непрекидности и стабилности неолитских култура у Југоисточној Европи, и бројне чињенице које потврђују словенско присуство на острву Крит у минојско доба.

Научним радовима приређеним за секцију Древна математика и астрономска знања и савременост, мр Драгољуб П. Антић је констатовао да су истраживања палеолога открила висок степен астрономских знања палеолитског човека, још с краја последњег леденог доба, по цртежима и необичним урезима у камену или на костима који садрже податке о годишњим циклусима и о кретању Сунца и Месеца. Ови цртежи, стари и више од 25.000 година, нађени су у пећинама на југу Урала, али и на другим налазиштима у Русији, Украјини, на Карпатима и, коначно, у Србији. Његовом становишту придружио се и Андреј Александрович Тјуњајев из Ака-

демије фундаменталних наука у Москви, истичући да су се астрономска сазнања, удружена са календарима и астрологијом, из руске равнице проширила на Балкан, а отуд доспела на Блиски исток, и даље у Сумер и Египат.

Архитекта Пеђа Ристић из Академије СПЦ, Београд, научним радом из секције Древна архитектура Лепенског вира и Винче и континуитет архитектуре оценио је да Лепенски вир има строго одређено место и улогу у повести и настајању људског духа као један од његових органа, једнако вредан свим осталим деловима целине, без кога би наступила духовна магла. Он је рекао да архетипови и аксиоми овог рада не треба да се доказују јер већ постоје у нама. Лепенски вир је, тврди Ристић, драгоцено светилиште истинске молитве, васкрсле Цркве адамске. Без Лепенског вира савремене геодетске куполе не би имале смисла, јер нема архитектуре без културе.

У секцији о Настанку и развоју друштвене заједнице и права адвокат Божидар Митровић је изнео тезу да је римско право пореклом било етруско, због чега и неки основни појмови римског права имају логичко објашњење само у српском и руском језику. Јустиција проистиче од српске/староруске речи етруског периода: *устити*, и њен истински значај треба узимати у обзир у многим аспектима (двостраног) арбитражног процеса.

Радомир Ђорђевић са Филозофског факултета Универзитета у Приштини – измештеног у Косовској Митровици – у свом раду конкретније се бави српским Законом из Ксантоса и његовим значајем у античком времену, пре свега на пољу законодавства и устројства државности у најстаријем периоду Европе и Мале Азије.

Проф. др Србољуб Живановић из Краљевског антрополошког института у Лондону свој рад у оквиру секције Древна медицина и савремена медицинска открића о древности посветио је питању антрополошких истраживања на територији Балкана и ширег Подунавља, рађених упоредо са археолошким ископавањима дуж Ђердапске клисуре, са посебним освртом на налазиште у Винчи, које има огроман значај за развој културе Европљана. Он је констатовао да је становништво Балкана и Подунавља аутохтоно и да води порекло од Кромањонаца, од којих су настали Динарци и Пеласти.

У оквиру исте секције Анатолиј Алексејевич Кљосов, са Руске академије ДНК-генеалогичке из Москве, рекао је да одговор на питање прапостојбине Словена и Индоевропљана даје ДНК-генеалогичка, која прати кретања народа и без помоћи лопате или мерења лобања. Кљосов тврди да хаплотипови и хаплогрупе убедљиво показују како нису „индоевропски језици“ првобитни, већ прасловенски, аријевски, и закључује да словенски/аријевски језици представљају основ и европских иранских језика. На простору Лепенског вира, Винче, на Дњепру, Дону и реци Урал нису живели „народи који су говорили на иранским језицима“, већ Словени, Прасловени, Аријевци који су тај језик донели у Индију, Иран, Авганистан.

У секцији посвећеној Древној геологији, рударству и археологији Драган Јацановић из Народног музеја у Пожаревцу рекао је да је крајем шестог и почетком петог миленијума пре наше ере, на простору старчевачке културе, или шире посматрано Старчево–Криш–Кереш комплекса, дошло до револуционарне промене у материјалној и духовној култури, која је резултирала настанком винчанске цивилизације. Она заузима велики простор – од Скопске котлине на југу, до Будимпеште на северу, и од реке Босне на западу, до реке Искер у Бугарској и реке Олт у Румунији на истоку. Ову културу карактеришу стална насеља. Тековине те цивилизације надживеле су векове и васкрсле на светло дана.

Миодраг Милановић из издавачке куће Вандалија, Београд, изнео је тезу да је рударство у Србији присутно још од античког времена, и да интензивно српско рударство почиње у другој половини V века, када поједина сарматска племена преузимају руднике увећавајући број рудишта и преносе усавршено рударско знање.

У секцији Континуитет винчанске културе и цивилизације Јелена А. Миронова са Катедре за лингвистику и међукултурну комуникацију Факултета лингвистике и журналистике ростовског Државног економског универзитета, РГЭУ „РИНХ“, Ростов на Дону, први пут је изнела научна запажања о подударностима у керамички неолитских култура Европе и Југоисточне Азије. Њен реферат истиче главне карактеристике израде керамичких производа култура Украјина–Молдавија–Румунија и Тајланда, а то су начин израде, начин украшавања, монохромни карактер керамике обе културе, заједничка главна орнаментика, сличност у детаљима орнаментата и идентични знаци.

Милан Ристановић, са париске Сорбоне, у свом раду анализирао је Хомеров еп „Одисеја“ са гледишта географских и природних елемената, и утврдио да се ради о лутањима по Јадранском мору, а не у Малој Азији и Егејском мору.

У оквиру секције Очување материјалног и нематеријалног културног наслеђа винчанске културе – прве европске културе, Радмило Петровић са Филозофског факултета Универзитета у Приштини – измештеног у Косовској Митровици – у свом раду је третирао две скулптуре са винчанских локалитета Косова и Метохије, једну са локалитета Предионица, а другу са локалитета Бариљево. Стилска анализа овога рада дала је потпуну иконографску диспозицију винчанске културе Косова и Метохије. Његов колега Радомир Ђорђевић разматрао је све распрострањеније мишљење да је словенска митологија непосредно утицала на античку митологију, односно, конкретније, на грчку митологију, и утврдио да се захваљујући новооткривеним историјским чињеницама таква устаљена слика мења у корист словенских народа, поготово српског, као непосредног суседа Грка. Раде Рајић, пуковник у пензији из Београда, у свом раду истакао је значај прегалаца који у овим временима обезвређивања свега српског налазе више моралне и часне научне, патриотско-интелектуалне снаге, мотива и жеље, да се супротставе вековним наплавинама неистина о ко-

ренима постојања културе духа, етике, морала и бића наших предака.

О значају музике у оквиру секције Музика, народна игра и други нематеријални трагови, народна ношња и други матери-

јални трагови древне културе, говориле су Мирјана Закић са ФМУ Универзитета уметности у Београду и Светлана Стевић Вукосављевић из Центра за митолошке студије, Рача, док је о српској слави рад изложио Слободан Филиповић, етнолог из Београда. Он је рекао да је слава једно од главних обележја Срба, од древних аријевских корена, у континуитету до данашњих дана.

О раној писмености Балкана и руске равнице у секцији Настанак језика, прве писмености и савремени проблеми азбуке говорио је Андреј Александрович Тјуњајев са Академије фундаменталних наука у Москви. Он је рекао да је најстарији систем писмености на територији Древне Русије био систем хијероглифских знакова који су пронађени на керамичким предметима, на елементима оружја и другим елементима. Међутим, признавање овог староруског система писмености за најстарији спречавају поједини научници који сматрају да на територији Русије уопште није ни било никакве цивилизације све до чувеног покрштавања. Јован И. Деретић, академик Петровске академије наука и уметности, Санкт Петербург, Одељење за Србију, Београд, рекао је да се на основу очуване генетске, лингвистичке и културне баштине првог европског пранарода, који је у време неолитских култура Лепенског вира, Старчева и Винче створио прву европску цивилизацију, писменост поуздано може сматрати главном тековином ове цивилизације.

Мирослава Петровић из ИПА „Мирослав“, Београд, подсетила је да је Србин Светислав С. Билбија 1984. године објавио своје обимно реконструисање старо-

европског језика Етрураца и одгонетао етрурско, лидијско и ликијско писмо, полазећи од српског језика и српске ћирилице. У наредним годинама објављени су бројни радови који су показали да је српски језик у основи најстаријег језика Европе и да данашња ћирилица води порекло од древног српског писма – првог европског писма.

Адвокат Божидар Митровић је рекао да се хиљадама година против Словена води рат појмовима, само због тога што су Словени били и остали посебна, најстарија цивилизација, и кад год су покушавали да се приближе знатно млађој, територијалној цивилизацији и да се промовишу терминима, језиком и појмовима те нове цивилизације, Словени су морали да се одрекну садржаја па и појмова с којима су живели и којима су размишљали.

Веселин Матовић, професор српског језика из Никшића, оценио је да су ћирилицом исписани сви културни трагови нашег народа, а циљ оних који су је забрањивали, све до јуче (1991–1995. у Хрватској и 1999–2004. на Косову и Метохији), или који су организовано сузбијали њену употребу у медијима, школи и државној администрацији, како се то радило 1916, а и данас се, опет, ради у Црној Гори, био (и јесте) управо загирање тих трагова, а тиме и „обарање темеља одржања“ (тј. нестанак) карактера (идентитета) српског народа („да му се не зна трага ни имена“).

Ђорђе Јањатовић из новосадског Удружења за заштиту ћирилице и српског језика „Ћирилица“ поручио је да никаквог помака у решавању проблема српског језика неће бити док се не обави јавна расправа о одговорности лингвиста за данашње стање српског језика и српске ћирилице. И то како историјска одговорност лингвиста за њихове поступке у времену комунистичке диктатуре, тако и одговорност лингвиста за њихово данашње јавно деловање, супротно интересима српског народа.

Невенка Стојчевић